

Zlatni presek

број 06 | година 06 | октобар 2017.

SCHOOL OF
DESIGN
ШКОЛА ЗА
ДИЗАЈН

Ново лице
школе

Укључи се!

Линије и слова

Здраво, ја сам...

Свет дизајна,
уметности,
архитектуре

Алумни Школе
за дизајн

Посете,
путописи

Свет културе

ЗЛАТНИ ПРЕСЕК

Школа за дизајн, Београд

ISSN 2334-7910

ISSN 2334-7910

ШКОЛА ЗА ДИЗАЈН SCHOOL OF DESIGN

А Г Р П М

Крупањска бр. 3, 11000 Београд,
www.dizajnerska.edu.rs, didizajn@eunet.rs

Уводна реч

Преда мном је шести број „Златног пресека“, другачији од претходних и посебан по концепту и начину обраде. Укратко ћу се задржати на карактеристикама овог, за нас, посебног издања. Петогодишње искуство у уређивању „Златног пресека“ било је вођено искључиво педагошким циљевима и представљањем живота школе кроз богату ликовну и литерарну активност ученика. Од самог почетка, часопис је редовно награђиван. Такмичарске тенденције никада нису условиле рад школске редакције, премда је, како сам већ поменула, рад на часопису увек био награђен. Прошлогодишњи број добио је прву награду Друштва за српски језик и књижевност на конкурс за најбољи средњошколски часопис.

Пронашавши упориште у тој чињеници, верујем да ће сваки број бити бољи од претходног.

Нагласила бих да је уређивање овог броја било унеколико теже, јер је школска редакција морала да одговори на новонасталу ситуацију. Могућност да сарађујемо с Академијом лепих уметности и мултимедија пружио нам је неку врсту алибија да је наш петогодишњи рад препознат и од стране институција које се баве ликовним уметностима и дизајном. Вољни да се прихватимо задатка, изазовног и одговорног, променили смо концепт часописа и поштрили цензуру. Жеља нам је да се „Златни пресек“ нађе у рукама образованог и критички настројеног читаоца, чиме се не усредсређујемо само на један, мали део публике. Још је важније омогућити широј популацији квалитетан садржај из уметности и дизајна, образовати их и утицати на формирање њиховог укуса. Како су уметност и дизајн органске теме образовног процеса на Академији и у нашој школи, сигурна сам да овај број „Златног пресека“ нуди пун израз креације и стваралаштва. Препознајем прилику да „Златни пресек“ постане часопис који одговара сензитивитету публике која није моделована

конформизмом и потребом да се забави и да, у сарадњи с Академијом лепих уметности и мултимедија, постане јединствен магазин за уметност и дизајн.

Пре него што завршим излагање, тежњу да надмашимо концепт обичног школског часописа и концепцијски се прилагодимо потребама најзахтевнијих читалаца, образложићу цитатом Бендета Крочеа: Уметност не репродукује ништа постојеће, нешто произукује увек нешто ново, ствара једну нову духовну ситуацију, и зато није имитација, нешто креација.

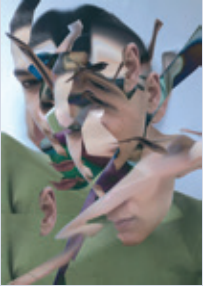
Захваљујем се свим члановима редакције, а посебно уреднику часописа Весни Прцовић. Користим прилику да се захвалим Академији лепих уметности и мултимедија на могућности да заједнички радимо на часопису и на поверењу које су нам указали.

Позивам све креативне ученике да се придруже школској редакцији и свима желим добродошлицу у шести број „Златног пресека“!

Јелена Медаковић,
директорка Школе за дизајн

Medakovic

Издавач:
Школа за дизајн, Београд

Идејни креатор и уредник :
Весна Прцовић, проф.

Редакција :
Матија Јевтић, III-ид
Ђурђија Матић, IV-г
Катарина Ђирић, IV-т
Сара Бузуровић, IV-а
Атанасије Савовић, IV-лт

Сарадници :
Љубомир Барцић
Стефан Гајић
Милица Јосимов
Марија Милекић, IV-т
Катарина Марковић, IV-г
Анђела Росић, IV-г
Давид Радоњић, IV-г
Сања Адамов, IV-г
Кристина Петров, IV-г
Владимир Марковић, IV-ид
Невен Липовац IV-ид
Сенка Милутиновић, III-а
Огњен Башић, III-а
Славица Николчић, III-ид
Петар Ћосић, III-ид
Вид Радојковић, III-г
Милан Константиновић, II-лт
Јелена Медаковић, директорка школе
Данијела Ђушић, проф.
Горан Реџеџић, проф.
Марија Попивода, проф.
Борис Бочина, проф.
Марија Ђурић, проф.
Тијана Динић, проф.
Лола Јанковић, проф.
Маја Миловановић, проф.

Назив часописа :
Никола Нешић

Илустрација за насловну страну :
Павле Бановић, IV-лт

Графичко обликовање :
Тијана Динић
Марија Попивода

Обрада фотографија:
Марија Попивода

Рецензенти :
Кристина Кнежевић, библиотекарка
Весна Прцовић, проф.

Штампа :

ПИБ

Издања часописа доступна су на сајту школе
(<http://www.skolazadizajn.com>).

Текстуалне прилоге слати у електронском облику (користити програм Microsoft Office Word). Користити-фонт Times New Roman, у ћиричном писму. Величина слова треба да буде 12 pt, у прореду 1.5. Користити формат странице А4. Користити Serbian (Serbian Cyrillic) тастатуру, односно употребљавати све словне знакове које употребљавамо у српском језику (нпр. ш, ђ, ч, ђ, ж). Не користити дељење речи на слоге на крају реда. Користити знаке навода карактеристичне за српски језик, тако што ћете за језик документа користити Serbian опцију, што можете подесити у доњем левом углу (u Word-u).

Слике треба да буду у резолуцији од 300 dpi, у TIF формату, у CMYK-у, величине до 20 MB.

Адреса: Редакција *Златни пресек*
Крупањска 3, Београд

Телефон: 011 2665 130

E-mail: vesnaprcovic@yahoo.com

Реч уреднице

Добродошли на странице шестог броја часописа Златни пресек, који вам и овај пут доноси занимљиве ликовне и литерарне радове, теме из области дизајна, архитектуре, културе...

Талентовани, креативни ученици представили су своје радове, признања, награде, активности у школи и ван ње. Истраживали су теме из области дизајна и ликовног израза и тако допринели да и овај број буде квалитетан и занимљив, надамо се не само ученицима школе.

Било ми је задовољство сарађивати са ученицима, откривати њихове таленте и префињени сензибилитет. Захвалила бих се и свим професорима који су допринели реализацији досадашњих бројева часописа, посебно колегиници Тијани Динић. Она је графички обликовала све наше идеје, баш онако како смо их замислили.

И зато није случајност да су сви бројеви запажени и награђени на Републичким такмичењима у организацији Друштва за српски језик и књижевност Републике Србије, а пети број је једногласном одлуком жирија награђен првим местом у конкуренцији средњошколских часописа за 2017. годину. На то прво место смо посебно поносни.

Драги ученици, надамо се да ће ове странице бити за вас подстицај и инспирација. Очекујемо да се придружите нашем креативном тиму.

проф. Весна Прцовић

Vesna Prcovic

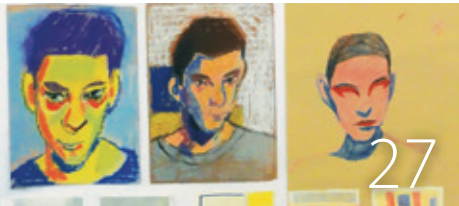
Ново лице школе

Укључи се!

Здраво, ја сам...

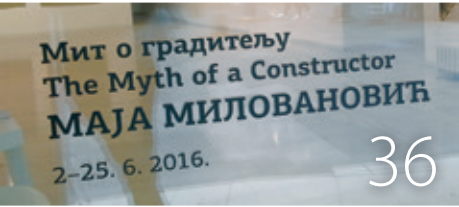
Линије и слова

Свет дизајна, уметности, архитектуре

Алумни Школе за дизајн

Посете, путописи

Свет културе

Садржај:

01 Уводна реч

03 Реч уреднице

Ново лице школе

04 Не само било која школа...

Укључи се!

- 06 БЕОКУЛ Предавање у Деветој београдској
- 07 гимназији
- 08 Међугенерацјиска сарадња
- 09 Идентификационе картице
- 10 Африка кроз симболе
- 12 Међународна радионица „Design Playground“
- 14 Позајмљени идентитети
- 16 У време док је трешњин цвет још увек цветао у Јапану
- 17 „Крв живот значи“
- 18 Израда сувенира
- 20 Изложба – Аутопортрет – Сенка Милутиновић Републичко такмичење из фотографије
- 21 Школа за дизајн – домаћин Општинског
- 22 такмичења из верске наставе
- 23 Житије Св. Сави
- 24 Међународно сликарско такмичење у Португалији
- 25 Реконструкција војне униформе Краља Петра I Карађорђевића Недеља предавања Нацртај нам свој сан

Здраво, ја сам...

- 26 Ањина награда
- 27 Павле Бановић, ученик префињене ликовне интелигенције

Линије и слова

- 28 Ликовни и литерарни радови ученика Школе за дизајн

Свет дизајна, уметности, архитектуре

- 33 Пиктограми
- 34 Заха Хадид
- 35 Уметност на точковима

Алумни Школе за дизајн

- 36 Мит о Градитељу

Посете, путописи

- 38 Путовање је као љубав...
- 40 Посета „Ars Electronica“ институту за науку, уметност и нове медије у Линцу
- 41 Музеј МОМА

Свет културе

- 42 Ђурђија (пре)поручује: Изабери библиотеку!

Не само било која школа...

Што више генерација пролази кроз врата наше школе, то више она бива обогаћена новим талентима и стваралаштвом. Све више подсећа на некакав музеј, а не на било коју школу.

Па наравно, када она није обична! Ко у њу уђе, никако равнодушан не изађе! Сваки човек би пожелео да ствара, када би закорачио на овај простор. Покренуо би се у њему нов талас емоција, маштања, размишљања, дивљења...

Како, питате се? Атмосфера је, сама по себи, пуна надахнућа, богата инспирацијом

и просто речено – лепотом. Прошетајте се холем школе и нагледајте се креативних чудеса, тако да вам се ум просветли и преплави идејама.

Ово је само један од бројних разлога зашто волим своју школу. Њој припадам, јер само уметничка школа може заголицати нашег унутрашњег Пикаса и натерати га да ствара.

Једног леденог јутра, по студени и мразу дошла сам до улаза школе и била тако пријатно изненађена топлим ваздухом који ми је облио лице. Као друга кућа, дочекала ме је да ме загреје. Протрљала сам руке, и следеће што сам угледала... Шта је сад ово!? Да ли сам то случајно ушетала у некаку галерију? Окружена хиљадама нових декорација, слика, нисам могла а да се то не запитам. Ах, како леп приказ! Школа блиста, више него икада пре! Таман помислих да не може боље, али уметници нас никада не разочарају! Они нас увек изненаде! Погледајте само сва ова нова, дивна уметничка дела! Сви ови прелепи радови красе зидове, не знам који је од којег бољи. Племе бојама, облицима, маштовитошћу. Ту су скулптуре, слике, графике, плакати, лутке, макете, различити уметнички и дизајнерски радови.

Окачени су огласи за разна дешавања, манифестације, радионице, никад доста прилика за амбицију и успех. Освајају се награде, размењују се искуства, све врви од младих, амбициозних људи!

Атмосфера је увек ведра и жива. Пријатељски погледи мојих вршњака и професора ми улепшају свако јутро. Толико би празно и бледо било без ње...

Схватам колико је ова школа попут неке мале државе, независне и слободне, у којој се налазе они које повезује једна страст – уметност. Уметност ради уметности! Овде је рад више као задовољство, овде домаће задатке завшавамо с уживањем. Чинимо свет бољим местом,

пружамо му лепоту и увек нешто свеже. Школа за дизајн или „удружење младих уметника“? Колико бисмо Да Винчија и Далија изгубили, да није имао ко да препозна њихов таленат.

Ово пишем као захвалницу свим људима који су ми у школи толико помогли и учинили ме бољим уметником и бољим човеком. Свим надареним ђацима поручујем – уграбите све што ова уметничка школа нуди, као и сваку прилику за постизање успеха и креативно изражавање.

Нема већег задовољства за уметника него кад ствара, па ево и ваше прилике.

Останите инспирисани, Ваша Каћа

Аутор текста:
Катарина Марковић, IV-г

Са отварања школске
галерије *Златни пресек*

Аутор фотографија:
Матија Јевтић, III-ид

БЕОКУЛ Предавање у Деветој београдској гимназији

„БеоКул“ градска тура је пројекат који организује Завод за заштиту споменика града Београда са жељом да упозна средњошколце са споменицима наше престонице. Од ове године наша школа учествује у овом пројекту заједно са бројним београдским гимназијама. Пројекат је реализован тако што су ученици бирали споменике које су проучавали, а након тога су држали презентације у некој од школа учесница.

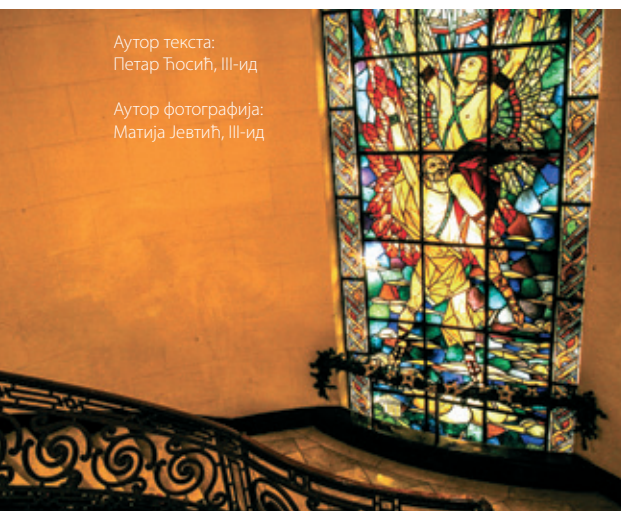
Нашу школу су представљала два тима ученика треће године. Један тим су чиниле Милица Јоксимовић, Јована Васић и Сенка Милутиновић са Образовног профила амбалажа, док су други тим чинили ученици са Образовног профила индустријски дизајн и ентеријер, Славица Николчић, Лазар Ивановић, Петар Ћосић и Матија Јевтић. Они су у Деветој београдској гимназији одржали два предавања о згради Аеро клуба, кући вајара Драгомира Арамбаша и кући Михајла Ђурића. Ученици су били запажени и похваљени као одговорни и професионални истраживачи и предавачи. Тако су на најбољи начин представили себе, али и своју школу.

Овај пројекат ће се наставити кроз циклус предавања која ће ови ученици одржавати поред споменика како професорима тако и свима онима који буду заинтересовани за ове теме.

Аутор текста:
Петар Ћосић, III-ид

Аутор фотографија:
Матија Јевтић, III-ид

Међугенерациска сарадња

У оквиру Фестивала међугенерациске сарадње „ОКеј“ крајем априла 2017. године одржана је радионица мозаика у којој су учествовали ученици другог и трећег разреда Школе за дизајн и чланови дневних центара и клубова Геронтолошког центра Београд.

Ово дружење показало је да разлика у годинама није препрека, већ подстицај за сарадњу, учење и стваралаштво. Чланови клубова су са ентузијазмом савлађивали вештину израде мозаика.

Успомена на ово лепо дружење је прелепо уређена жардињера на улазу у клуб „Стари Град I“, где је радионица и реализована. Жардињера је декорисана мозаицима са мотивима из византијског периода, које су израдили наши ученици.

Сигурни смо да ће се наша сарадња наставити и да ћемо и убудуће улепшавати слободно време и животни простор нашим драгим суграђанима.

Аутор текста и фотографија:
Матија Јевтић, III-ид

Идентификационе картице

Текст:
проф. Весна Прцовић

У току је израда идентификационих картица за ученике и наставнике наше школе по идејном решењу Уроша Дурсуна, ученика трећег разреда са Образовног профила индустријски дизајн и ентеријер. Урош је на конкурс који је расписан крајем 2016. године у школи победио у веома јакој конкуренцији. Жири у саставу Горан Речепи, Тијана Динић и Весна Прцовић једногласно је одлучио да прво место припадне Урошу.

Израда идентификационих картица допринеће уз све остале мере и активности које се редовно предузимају у школи, још већој безбедности, пре свега наших ученика.

Честитамо Урошу на успеху!

Африка кроз симболе

Аутор текста: Марија Милекић, IV-т
Аутор фотографија: Милица Јосимов

Већина популације живи у заблуди да је афрички народ необразован и неразвијен. Међутим, ми смо се летос уверили у супротно. Упознали смо људе који изучавају афричку културу и уметност у Музеју афричке уметности у Београду. Они су овог лета дошли на идеју да младима покажу како је афричка култура развијена колико и било која друга светска култура.

Организовали су графичку радионицу „Африка кроз симболе“, која је одржана у музеју у пет различитих група током целог лета. Средњошколци су се на занимљив и креативан начин упознали са традиционалним Адинкра симболима који потичу из Гане. Задатак сваког учесника радионице састојао се из три дела.

Први део је био израда скица за графику на основу Адинкра симбола.

Други део је био преношење најбољих скица на линолеум и урезивање, а трећи и најзанимљивији јесте утискивање графика на мајице или тканине помоћу пресе за графику.

Свака група је на крају радионице урадила и један групни рад. Задатак је био да се Адинкра симболи урежу у кромпир и да се тако направи печат који ће се утискивати на тканину. На тај начин су направљене имитације традиционалне афричке тканине.

На самом крају радионице организована је изложба радова. Награђене су три најуспешније осмишљене и реализоване графике. Међу награђенима су биле и две ученице наше школе, Милица Милединовић и Марија Милекић са Образовног профила дизајн текстила.

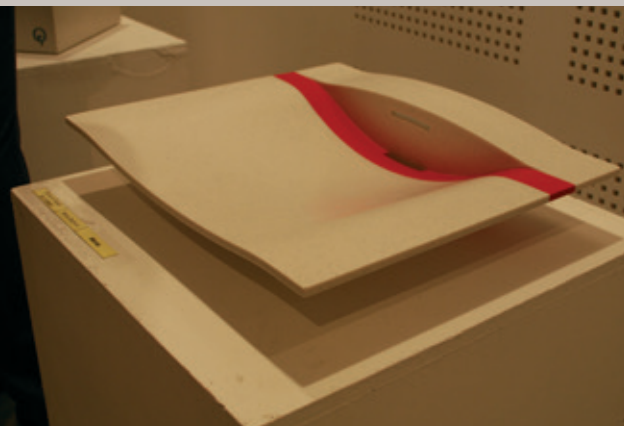

Међународна радионица „Design Playground“

Аутор текста и фотографија : Борис Бочина

Ученице IV разреда Милица Божовић и Тијана Петровић и ученик III разреда Иван Марковић са Образовног профила индустријски дизајн и ентеријер учествовали су школске 2015/2016. године на међународној радионици/конкурсу „Design Playground“ заједно са школама из Аустрије, Италије, Мађарске, Бугарске и Београда у трајању од 5 дана.

Тема је била Умиваоник. Успешно су изведени модели у дрвету и РЕХАУ пластичним плочама. Све је изведено у сарадњи са школом Дрво Арт из Београда у њиховим просторијама. Друго место припало је Милицы Божовић док је прву награду освојила Тијана Петровић.

Ове школске године ученици IV разреда Нина Рековић, Уна Николић и Борис Шћулац са Образовног профила индустријски дизајн и ентеријер учествовали су у међународној радионици/конкурсу „Design Playground“.

Ове године тема је била „Silence to Go“. Успешно су изведени модели у дрвету и РЕХАУ пластичним материјалима. Радови су изведени у школи Дрво Арт из Београда. Награда по избору ученика припала је Нини Рековић.

За ученике је ово било драгоцену искуство, али и подстицај за даљи рад и усавањавање.

Заиста једно дивно искуство. Нисмо ни помислили да ћемо за само пар дана толико научити. Упознали смо пуно добрих људи, превазишли и неке страхове и стекли доста нових пријатеља. Боље смо се упознали и са будућим послом држећи и презентације, бранећи своје радове. И на крају смо приредили и изложбу.

Видели смо како други такмичари из Италије, Бугарске и Аустрије размишљају, задивио нас је њихов несвакидашњи приступ дизајну као и интересантне идеје. Долазили смо заједно до решења разних

проблема, помагали једни другима и научили доста нових техника за обраду модела. Користили смо и многе нове алате.

Атмосфера је била одлична. Уз пуно смеха и дружења завршили смо све испланирано, а тренутак када смо после свог напорног рада и пар непреспаваних ноћи коначно видели завршене радове у пуном сјају био је непроцењив. Све у свему, цела радионица је била право уживање и једно велико, велико искуство. Када би било могуће, пријавио бих се и следеће године.

Аутор текста:
Владимир Марковић, IV-ид

Позајмљени идентитети

Изложба Позајмљени идентитети одржана у Галерији СКЦ представља одабране радове ученика трећег и четвртог разреда Образовног профила ликовни техничар. Радови су реализовани кроз предмет вишемедијска уметност, рачунарска графика и мултимедији и цртање у периоду од 2012. до 2017. године. Сам образовни профил је основан 2009. године. На овом одсеку ученици се образују кроз различите дисциплине из области визуелних уметности као што су: цртање, сликање, вајање, графика, фотографија, основи технологије и конзервације, технике зидног сликарства, вишемедијска уметност, рачунарска графика и мултимедији.

Наслов изложбе Позајмљени идентитети поставља универзална питања карактеристична посебно за период адолесценције. Бавећи се проблематиком идентитета ученици су дали одговоре кроз различите медије као што су: дигитална графика, асамблаж, колаж, цртеж и видео.

На који начин епоха у којој живимо и за коју је карактеристична идеолошка оскудица, хиперкомуникација, виртуелна путовања кроз простор и време утиче на формирање осећања целовитости и јединствености појединца?

Ови млади уметници, који тек улазе у проблематику савремене уметничке праксе представљају нову покретачку снагу коју карактерише самосвест и ангажован став према друштву.

Аутор текста:
проф. Марија Попивода

Милица Здравковић
Аутор фотографије:
Горан Реџепи

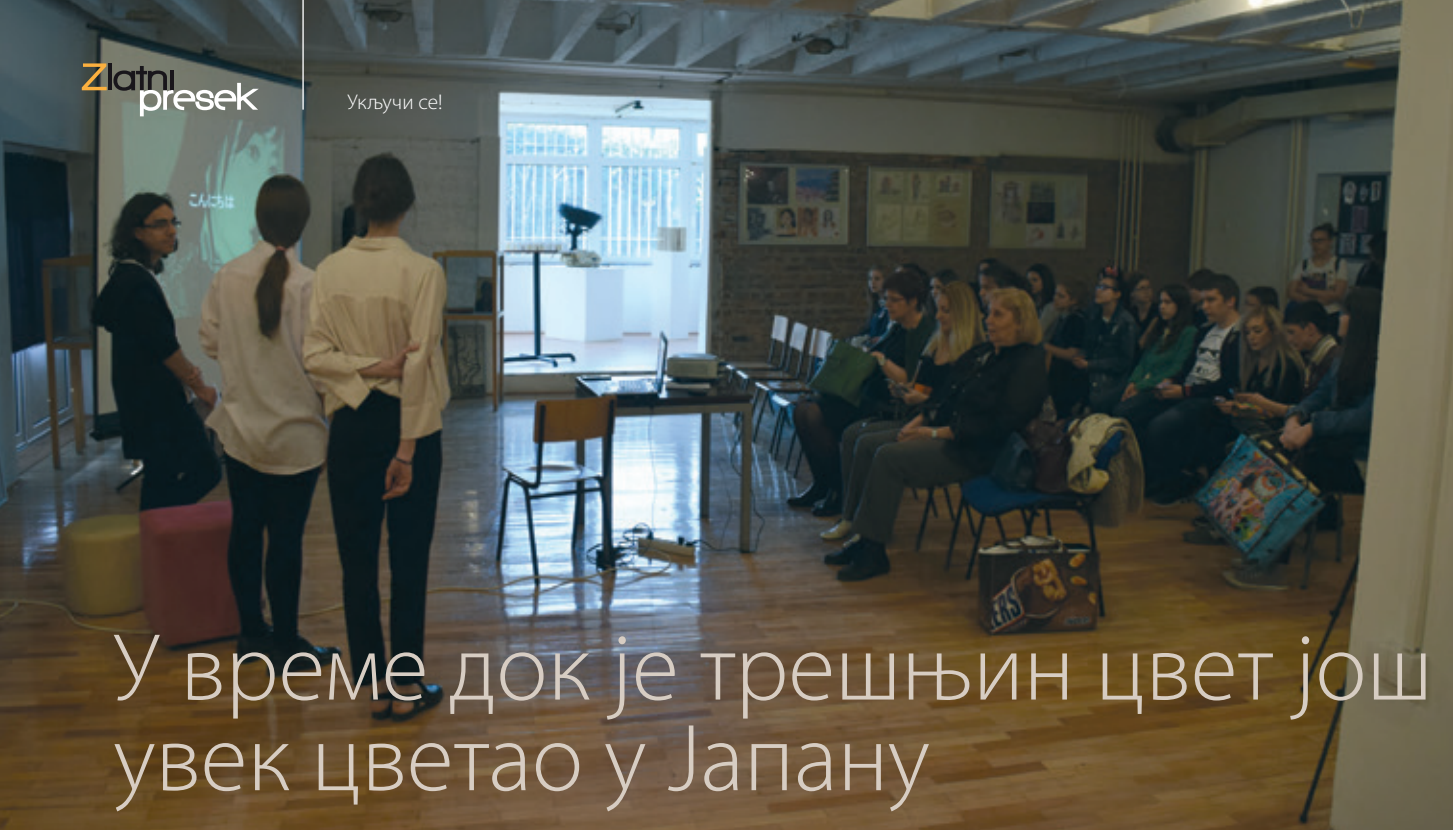
Милица Јанковић

Марија Вукотић

Тамара Станковић

У време док је трешњин цвет још увек цветао у Јапану

Одражавајући традицију у јапанском духу, као и 2016. године, бивши ученици Школе за дизајн Марија Вукотић и Стефан Јованов су заједно са мном одржали предавање о јапанској култури последње недеље марта. Прошле године целокупно предавање се освртало на једну тему, „укијо-е“, јапански дрворез у боји и његов значај као традиционалне јапанске технике која је имала изузетан утицај на европску уметност, а посебно на уметнике правца импресионизма. Ове године, како бисмо привукли што више ученика, понудили смо разноврснији садржај. Предавање се односило на сликарске технике „суми-е“ и „нихонга“, традиционалне технике у којима се користи вода.

Прва, „суми-е“, представља монохроматску технику, у којој се као прибор користе четкице за калиграфију и туш у стику (тј. камену), док је друга полихроматска техника у којој се користе пигменти. Поред тога, говорили смо о естетици као што је „ваби-саби“, која проналази лепоту у несавршеностима и пролазности и која је утицала на појаву техника као што је „кинцуги“, о којој је такође било речи. Наравно, не треба заборавити још један сегмент предавања, „гошуинчо“, или књиге печата, које се носе у храмовима или светилиштима како би се прикупио калиграфски запис, тј. „гошуин“ односно печат тог храма или светилишта.

Помињање свих ових аспеката јапанске културе није имало само улогу освртања на прошлост. И дан данас они су

битан део јапанске културе, како појавом неонихонгиста, који на нов начин интерпретирају традиционалну технику, тако и чињеницом да је „ваби-саби“ естетика чије се значење мења под утицајем данашњег времена и поп-културе, а самим тим носи и другачији смисао за сваког појединца.

Предавање је било осмишљено тако да се одвија уз отварање изложбе – конкурса са темама везаним за Јапан и јапанску уметност, у којој су учествовали ученици Школе за дизајн. Након предавања, уручене су пригодне награде за најистакнутије радове.

Такође, неколико недеља касније, у склопу предавања и изложбе одржала сам радионицу о „суми-е“ сликарству. Радионица је обухватила кратко предавање о двоје битних уметника који су допринели новом схватању могућности ове технике. Реч је о брачном пару Тоши и Ири Маруки, који су након пада атомске бомбе на Хирошиму отишли да помогну преживелим жртвама овог стравичног догађаја. Не могавши да избришу из сећања све призоре који су видели, забележили су их на 15 панела управо „суми-е“ техником. Након овог кратког увода, сви учесници су испобали могућности „суми-е“ технике на различите начине – од испробавања потеза који се могу повући уз помоћ четкице за калиграфију до конкретнијих приказа сцена и приказа који се могу дочарати помоћу ове сликарске технике.

Аутор текста:
Сенка Милутиновић, III-а

Аутор фотографија:
Огњен Башић, III-а

„Крв живот значи“

Аутор текста и фотографије:
Ђурђија Матић, IV-г

Радови:
Сања Адамов, IV-г
Кристина Петров, IV-г
Ђурђија Матић, IV-г

Црвени крст Србије већ традиционално одржава конкурс за основце и средњошколце на тему „Крв живот значи“. Само на нивоу града Београда ове године било је преко 5000 послатих радова, како ликовних тако и литератних.

Ученице четвртог разреда Образовног профила дизајн графике наше школе – Ђурђија Матић, Кристина Петров и Сања Адамов са својим плакатима на ову тему освојиле прва три места у категорији средњих школа на нивоу града Београда. Ученица Ђурђија Матић је такође на републичком нивоу овог конкурса освојила прво место и добила наградно летовање.

Свечани дочек за побенике конкурса је био у Скупштини града Београда 11. маја где су уручене дипломе и договорена даља сарадња и примена победничких плаката у промотивне сврхе Црвеног крста.

Израда сувенира

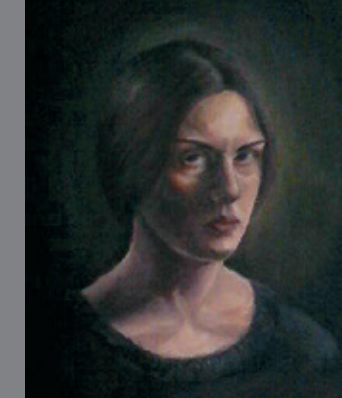
Ученици III разреда са Образовног профила индустријски дизајн и ентеријер учествовали су на конкурс за израду сувенира за ресторан Клуб књижевника поводом 70 година постојања и остварили веома успешну сарадњу. У пријатном амбијенту клуба и уз присуство великог броја ученика и професора одабрани су најбољи радови Прва новчана награда припала је Нини Рековић са радом „Свећњак“, друго место припало је Владимиру Марковићу са радом „Отварач за флаше“ а треће Александри Коцић са радом „Свећњак са упаљачем“.

Аутор текста и фотографија:
проф. Борис Бочина

Аутор текста и фотографија:
ментор, проф. Цртања и сликања Марија Бурић

Zlatni
presek

ИЗЛОЖБА АУТОПОРТРЕТ СЕНКА МИЛУТИНОВИЋ

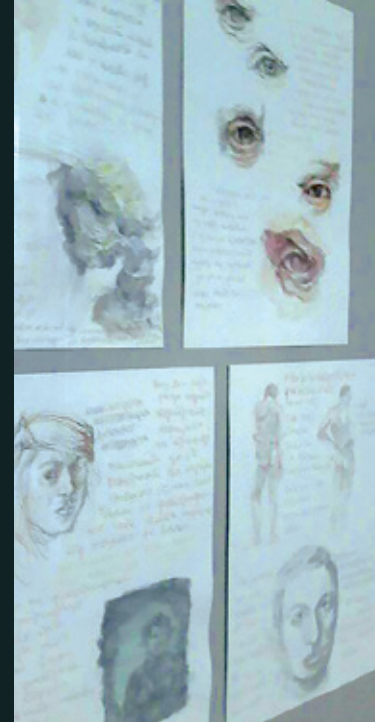
У оквиру програма ИОПЗ – 2016/17. ученица Сенка Милутиновић, ученица трећег разреда Образовног профила дизајна амбалаже је своје редовно школовање обогатила проширеним програмом из предмета Цртање и сликање, на тему АУТОПОРТРЕТ.

Тема је у складу са планом и програмом у трећем разреду и подразумева коришћење стручне литературе, самосталан истраживачки рад, рад са ментором и додатне часове.

Аутопортрет као ликовна аутобиографија рађена је поступно, првенствено кроз свакодневне скице које представљају неку врсту дневника као и хронологију развоја ликовне теме. Кроз корелацију са општеобразовним и стручним предметима из школе, произилази анализа развоја ове ликовне тематике. Експериментисањем кроз медије и технике приступ теми је теоријски и практичан, класичан и савремен. Ученица је на неки начин проучавала и упознавала себе, правила паралеле и анализе како материјалне грађе свог лица тако и духовне структуре своје личности.

Цртежи који представљају својеврстан аутобиографски ликовни дневник рађени су сувим и мокрим цртачким техникама, почев од наративног студиозног цртежа,

делова и целог лица у огледалу, до потпуног апстаховања и свођења на линију и површину, без потребе да асоцирају на карактер модела. Како оловкама тако и бојицама, лавирунгом, флеком и линијом Сенка постиже врло зреле потезе четком скоро до знака, који су интуитивно увод у калиграфске цртеже кеје чине игра слова и речи. Експериментише са фотографијама свог лица, посебно аранжираних преко којих интервенише акрилним бојама, појачавајући већ драматично светло и даје им веома интересантну мистичну динамику поруке коју носе. Експресија у изразу било потеза или светла потиче директно од утицаја истраживачког рада и проучавања уметника који је оставио посебан утисак по питању аутопортретске уметности Рембранта Харменсона ван Рајна. Круна изложбе као фасцинација овим чувеним уметником су копије портрета Рембранта из старијих и млађих дана и аутопортрет ученице по узор на овог уметника. Кроз цео процес који подразумева редовно похађање наставе Цртања и сликања и додатни кућни и школски рад, Сенка је показала изузетну посвећеност, темељност и квалитет у раду, заслужује све похвале и представља узор ученицима наше школе.

Милица Миладиновић IV-т

Милан Константиновић II-лт

Анастасија Панић IV-т

Аутор текста:
проф. Горан Реџеџи

Републичко такмичење из фотографије

Министарство просвете је ове године, по први пут одобрило такмичење у области класичних ликовних медија те дизајна и иновација, средњим уметничким школама. Пошто је Школа за дизајн ове године организатор и републичког нивоа такмичења, стручни колегијум је донео одлуку да такмичарска област буде фотографија. Школски ниво такмичења одржан је 21. 1. 2017. године у Школи за дизајн, на слободну тему а у категорији колекција и појединачних фотографија. Радове је прегледао и жирирао трочлани жири, који се одлучио за следећи пласман и награде:

I место у категорији колекција деле:

- Милица Миладиновић IV-т, „Сава мала“
- Павле Ђурчић IV-г, „Игра светла“

II место у категорији колекција деле:

- Сенка Милутиновић III-а, „Упознавање“
- Матија Јевтић III-ид, „Улаз једног дома“

III место у категорији колекција деле:

- Милан Константиновић II-лт, „Пејсаж“
- Анастасија Павић IV-т, „Метал“

I место за појединачне фотографије деле:

- Марија Милекић IV-т, „Исток на западу“
- Павле Ђурчић IV-г, „Путоказ“

II место за појединачне фотографије деле:

- Сенка милутиновић III-а, „Облаци од камења“
- Матија Јевтић III-ид, „Пробијање светлости“

III место за појединачне фотографије деле:

- Марија милекић IV-т, „Сви смо ми људи“
- Леонора Ђормарковић II-а, „4224“

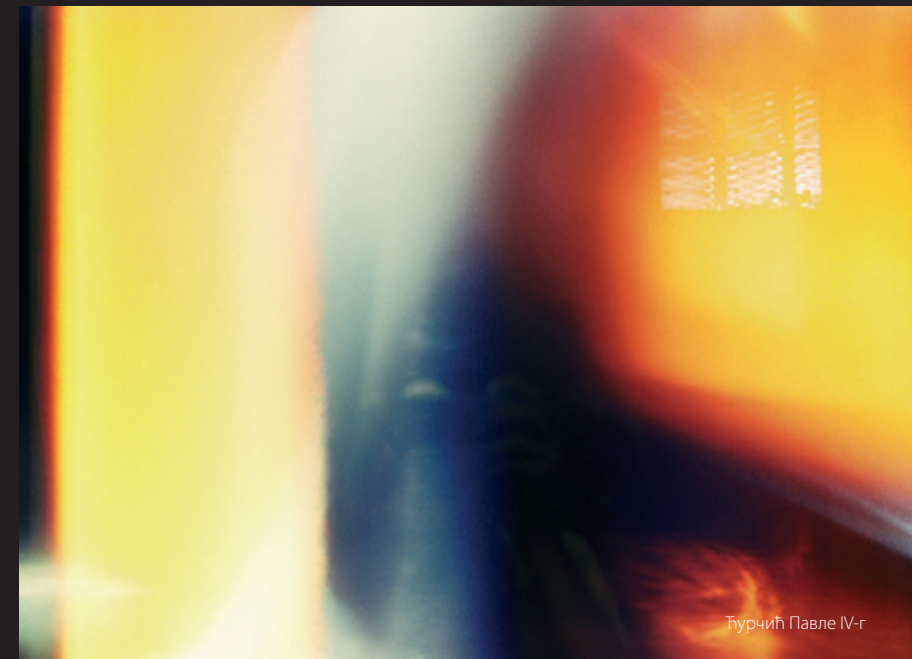
Републички ниво такмичења одржаће се 27. 5. 2017. године у просторијама Школе за дизајн. Радове ће жирирати петочлани жири, са два члана ван школског колектива. Радови који прођу селекцију биће приказани на изложби у школској галерији.

Матија Јевтић III-ид

Леонора Ђормарковић II-а

Ђурчић Павле IV-г

Марија милекић IV-т

Школа за дизајн – домаћин Општинског такмичења из верске наставе

Сваке године у време васкршњег поста одржава се такмичење из верске наставе –православног катихизиса. Гимназије и средње стручне школе са свих општина Београда организују такмичење на два нивоа: први ниво су такмичења по општинама, а други ниво је Градско такмичење, на које се пласирају најбољи са Општинских такмичења.

Ове године домаћин Општинског такмичења из верске наставе била је Школа за дизајн. Идеју вероучитељице срдечно је подржала директорка школе, Јелена Медаковић, а ученици и такмичари наше школе показали су велики ентузијазам, залагање и креативност у припреми такмичења.

Такмичење је одржано 25. 03. 2017. у пријатном амбијенту школске галерије. Наши гости били су одушевљени пре свега срданим дочеком, а затим и самом организацијом простора, атмосфером и послужењем.

Пазило се на сваки детаљ.

На улазу у школу госте је дочекивао ученик Павле Максимовић и упућивао их ка Галерији. Тамо су их на традиционални начин, са умешеном погачом и сољу (за шта се лично потрудио Матија Јевтић), дочекивале ученице Леонора Ђормарковић и Јелена Крстић, што је изазвало велико одушевљење свих присутних.

Простор за такмичење био је уређен са много укуса и труда, а сваки сто био је украшен пољским цвећем, које су за ту прилику набрале ученице наше школе. Све екипе имале су обезбеђене оловке и папире. Освежавајућа пића била су на сваком столу. Лепо и примерено послужење сервирано је у предњем делу Галерије, а да све буде у савршеном реду побринули су се сами ученици, уз

скромну помоћ своје вероучитељице и колегинице Анђелије Мартиновић, ученика Владимира Петровића (који је и болестан дошао да подржи пријатеље), наших домара Мише и Неђе...

Благослов за почетак рада дао је почасни гост, проф. др Драгомир Сандо, редовни професор на Православном богословском факултету, који је био одушевљен организацијом, пријемом и гостољубивошћу домаћина.

Поздравни говор одржала је вероучитељица Школе за дизајн. У име домаћина захвалила је свим учесницима на издвојеном времену, приказаној доброј вољи и очигледној великој љубави према Цркви Христовој, нашем наслеђу и традицији.

Само такмичење трајало је преко 120 минута, у два круга, што довољно говори о квалитету и обиму знања које су показали ученици Школе за дизајн, Војне гимназије, Гимназије св. Сава, Филолошке гимназије, VIII гимназије и Медицинске школе (Делиградска).

Чланови комисије су се дуго консултовали око другог круга, јер је ниво знања који су ученици показивали био на факултетском нивоу. То је изазвало и велики замор (и малу нервозу) свих учесника, али ништа није успело да поквари диван догађај, крунисан победом наших такмичара: Матије Јевтића, Ђурђије Матић, Александре Шкундрић и Невене Остојић, предвођених неустрашивим капитеном кир Атанасијем Савовићем. Они су својим невероватним знањем, али и репрезентативним понашањем представили и себе и нашу школу у најлепшем светлу, достојном Христове науке.

Сви такмичари су показали како надметање не мора нужно да буде и борба: ово наше претворило се у дивно дружење... а код неких учесника... можда и нешто више...

Аутор текста:
Катихета Школе за дизајн, Г. Лола Јанковић
Аутор фотографија: Љубомир Барчић

Аутор текста: Атанасије Савовић, IV-лт
Аутор фотографија: Љубомир Барчић

ЖИТИЈЕ СВ. САВИ

Свети Сава, архиепископ српски, син Стефана Немање, великог жупана српског, рођен 1169. године. Као младић жудео за духовним животом, због чега је одбегав у Свету Гору где се замонашио и са ретком ревношћу прошао цео подвижнички устав. Немања последује примеру сина, те и сам дође у Свету Гору, где се замонаши и умре као монах Симеон. Сава је издејствовао код цара и патријарха независност Српске цркве, и постао први архиепископ српски. Подигао је, заједно са оцем својим, манастир Хиландар, а потом и многе друге манастире, цркве и школе по земљи српској. Путовао је у два маха на поклоњење светињама у Светој Земљи. Мирио браћу своју, завађену око власти, мирио Србе са суседима њиховим, и стварајући Српску цркву, стварао је кроз то српску државу и културу. Уносио је мир међу све балканске народе и радио је на добру свих, због чега је и био поштован и вољен од свих Балканаца. Народу српском он је дао хришћанску душу, која није пропала са пропашћу државе српске. Скончао у Трнову у време цара Асена, разболевши се после службе Божје на Богојављење, 12. јануара 1236. године. Тело му пренео краљ Владислав у манастир Милешеву, одакле га Синанпаша дигне и спали на Врачару у Београду, 27. априла 1594. године.

У октобру 2016. године, екипа ликовног атељеа „Артино“ учествовала је на међународном сликарском такмичењу у Потругалији, у Евори.

Ова ликовна манифестација уметности за младе одржава се у Евори дуги низ година и угостила је ученике и професоре многих земаља, од којих су најчешћи гости Русија (Новосибирск и Москва), Хонг Конг, Украјина, Малезија, Словенија, Египат, Тајланд, Словачка, Турска, Македонија.

На свечано отварање сви учесници долазе обучени у народну ношњу и својим понашањем, хумором и наравно, сликањем, представљају своју земљу у најлепшем могућем светлу.

Међу учесницима има много талентованих младих будућих сликара – **пленера**. Много тога сам научио од њих, највише од дечака из Хонг Конга, који има само 12 година! Сви учесници и сарадници су професионални, увек спремни да помогну и на крају дана нико није несрећан.

У ствари, без обрзира на пласман, сви смо победници.

Ова колонија, као и оне које су одржане у Битољу и Хонг Конгу, имају велики значај за младе уметнике, због искустава и знања, која стичу кроз интензиван рад и дружење.

Екипа која представља Србију, екипа „Артина“, редовно осваја награде на колонијама широм света, а велики допринос у остваривању таквих резултата даје професорка и оснивач „Артина“, својим ентизијазмом и квалитетним радом са младима.

„Артино“ је у Португалији освојио једну бронзану медаљу, двоје је награђено самосталном изложбом на следећој манифестацији. Највредније што остаје су драге успомене на дивне људе - учеснике и професоре, на прелеп рустичан град и пределе Португалије.

Међународно сликарско такмичење у Португалији

РЕКОНСТРУКЦИЈА ВОЈНЕ УНИФОРМЕ КРАЉА ПЕТРА I КАРАЂОРЂЕВИЋА

Током лета 2016. године реконструисана је војна униформа краља Петра I Карађорђевића. Ова униформа је била његов најзначајнији одевни предмет. Војничку униформу је носио током ослободилачких Балканских ратова и током Првог светског рата када се народ Србије борио за голи опстанак. Скромни краљ ову униформу је носио свакодневно све до свог упокојења.

Под руководством Бориса Чакширана, костимографа и сценографа, бившег ученика наше школе и Марине Скрињик Ђорић, професорке Школе за дизајн, окупљен је тим који је направио реплику униформе. У тиму су били ученици са Образованог профила дизајн текстила, Софија Живковић, Анђела Стаменић, Милица Миладиновић, Анђела Бајагић, Марија Милекић.

Први задатак тима био је да одреди тачан изглед униформе. Ученице су на основу прикупљених информација о униформи израдиле коначну скицу.

Потом је униформа кројена и шивена у радионици Марије Антанасијевић.

Ученице су помагале и шивење униформе, кројиле су са кројачицом, ушивале дугмиће и тако стицале корисна практична знања. Припремиле смо и лутку на којој је униформа изложена у музеју.

Ова војна униформа данас је део сталне поставке у соби где је краљ дочекао своје последње дане у Кући краља Петра I на Сењаку. Поред ње се налази и свечана униформа Краља Петра I Карађорђевића, у чијој изради су такође учествовали ученици наше школе 2015. године.

Недеља предавања

Аутор текста:
Стефан Гајић

Аутор фотографија:
Љубомир Баџић

Nedelja

Predavanja

12. maj / Stefan Vulić - Dan industrijskog dizajna / 18.00h
13. maj / Bratislav Milenković - Dan lиковног техничар / 12.20h
14. maj / Goran Panca - Dan grafičkog dizajna / 12.20h
15. maj / Igor Todorović - Dan dizajna tekstila / 12.20h
16. maj / Sanja Gligorić i Gorana Gajić - Dan dizajna ambalaze / 12.20h
17. maj / Slavimir Stojanović - Završno predavanje / 12.20h

Прво предавања одржаће предавач Стефан Вулић за Образовни профил индустријски дизајн и ентеријер, па затим Братислав Миленковић за Образовни профил ликовни техничар. Горан Панца одржаће предавање за Образовни профил графички дизајн, Игор Тодоровић за Образовни профил текстил, а Сања Глигорић и Горана Гајић за Образовни профил амбалажа.

Ћаци ће имати прилику много тога да виде и науче од професионалаца који имају доста искуства и знања, и који су спремни и заинтересовани да их поделе са младима. Треба само упијати што више од онога што буде приказано.

Нацртај нам свој сан

Манифестација „Дан отворених врата“ одржана је ове године под називом „Нацртај нам свој сан“ 13. маја у амбасадорки Словачке Републике у Београду. Амбасадорка г-ђа Дагмар Репчек лично је позвала нашу школу да учествује на манифестацији. Поред наших ученика идеју су подржали и Факултет ликовних уметности у Београду, Факултет примењене

уметности, Мађународна кућа уметности за децу БИБИАНА и Општина Ковачица.

Наши ученици су урадили занимљиве графите, а организовали су и радионицу цртања и сликања. Дивно искуство и незаборавно дружење за све учеснике.

Колектив амбасаде се срдечно захвалио гостима и изразио наду да ће се сарадња на новим пројектима наставити и даље.

Аутор текста:
Давид Радоњић, IV-г

Радови:
Јегор Анђелић,
Павле Турчић,
Давид Радоњић,
Немања Дикић,
Алекса Мишковић

Ањина награда

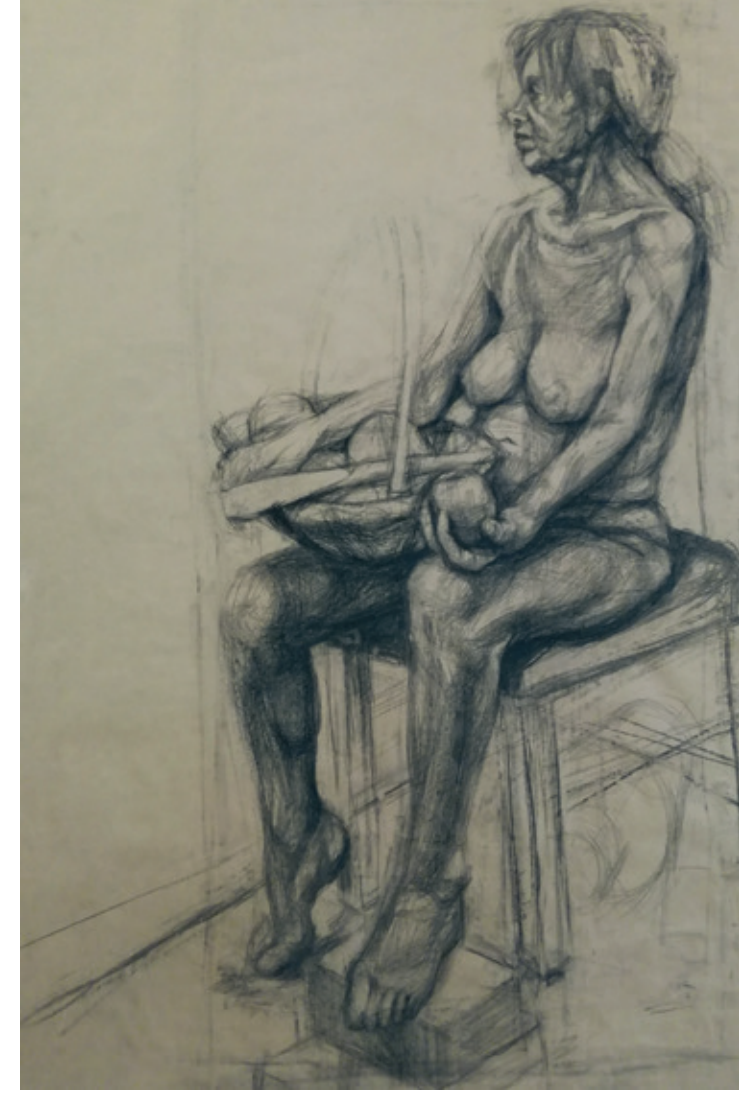
Павле Бановић

Ученик префињене ликовне интелигенције

Павле Бановић је ђак који вас разуме пре него што завршите мисао, жели да испроба, покуша поново, модификује, истраје и промени смер, истражи, сведе, заплете, расплете, експериментише, дисциплинује се, па се отме, заигра, уђе у туђу кожу, врати се у своју, скине је, а онда поново обуче. Бескрајни процес, који пратимо кроз цртеже и слике. Моја колегиница Кристина Ристић би кратко рекла – идеалан ђак.

Имамо сјајне ђаке. Талентоване, вредне, жељне образовања, посвећене. Ако би требало описати Павла, рекла бих – радостан ђак. Радује се кад види, кад препозна, кад смисли решење, кад размењује мисли. Често бих му поставила питање што се смеје, иако сам слутила да

Ањина награда установљена је 1992. године у знак сећања на изузетно талентовону ученицу Школе за дизајн Ању Веру Чолић. Додељује се сваке године из Фонда Ања Вера Чолић, на дан оснивања Школе, који је уједно и Ањин дан рођења, најталентованијим ученицима у ликовном стваралаштву и дизајну. Досадашњи добитници ове награде су данас успешни дизајнери и уметници.

Ове године комисија је једногласно одабрала Павла Бановића, ученика IV разреда Образовног профила ликовни техничар. Награду му је уручила Весна Чолић Дамјановић, Ањина сестра, која се надахнуто и емотивно обратила ученицима и честитала победнику, али и свим наставницима на њиховом професионалном раду. Уверени смо да ће ово признање бити подстицај Павлу да настави вредно да ради на свом усавршавању.

Школски парламент се и овај пут побринуо да се овако важан догађај у Школи пропрати пригодним уметничко – забавним програмом. Захваљујемо се учесницима, а посебно Јевтић Матији, председнику Школског парламента и заменику Атанасију Савовићу који су најзаслужнији за организацију програма.

Аутор текста:
проф. Весна Прцовић

Аутор фотографија:
Љубомир Барџић

Аутор текста:
проф. сликања
Данијела Ђушић

Аутор фотографија:
Љубомир Барџић

му је одговор да му је добро што је баш ту, на правом месту. Осмех за тонове, површине, линије. Осмех за размену. Смејали смо се скоро, заједно гледајући рад са првог часа цртања. Да, било је вештијих цртача. Али, Павле би увек прерастао ликовне проблеме којима смо се бавили, одлазећи даље у У договореном, или у неком новом смеру који би му се указао.

За ове четири године код Павла се најфиније преплитало све комплексније разумевање елемената слике и ликовног језика, прво са личном интроспекцијом, а потом са доживљајем окружења и природе. Павлови радови су производ префињене ликовне интелигенције, отворених чула и непрекидног контакта са ликовном експресијом.

О с(т)еби

Одбрамбени механизми
широког осмеха
и погледа упртог у земљу.
Несигурна душа иза хладног лица.
Када ти бојажљивост преведу у надменост.
Као да је важно,
И ваше су несигурности под маскама.
Моја је макар насмејана!
Комплименти и црвени образи
– код мене су пакет с машинцом.
Не могу против искрености!
Када назире редовно,
из одсјаја у зеницама,
гласне ироније

или тужне тишине.
Све је то истина и све сам то ја.
Али можда си и ти!
Вероватно си и ти.
Продрети у своје дубине.
Расветлити их и разумети.
Тако видим и твоје
дубине и истине.
Усамљен си у незнању!
Загреби испод површине
– тамо почиње истина.
Тамо почињем ја.
А тамо си и ти.

Ђурђија Матић, IV-г

Гојин пас

Милан Константиновић, II-лт

Шта би нам Гоја рекао за ову слику?
За почетак, највероватније да му изађе-
мо из куће– јер је пас на зиду његове виле
и, по свему судећи, није насликан за јав-
ност. Можда би се сложио да је пас зако-
пан и да, помирен са судбином, гледа у
небо–пуштајући да га празнина притиска
и мори; да је у питању живи песак који га
полако гута– да му једини избор, а ујед-
но и спас, представља равнодушност и
смиреност. Или је то покушај борбе про-
тив сила на које један пас, а ни човек, не
може да утиче. Можда би се и смејао што
сматрамо да његова мазарија Ћире, Дин-
га или Жуће представља метафору за без-
нађе, понор и пропаст – док га је он само
насликао кад се згодно наместио на иви-
цу двоседа, као што би било и нормално.
Шта би тек пас, који само гледа птичице
(које су вероватно и биле на слици) или
молећиво чека остатке доручка свог гос-
подара, рекао на све ово? Сигурно би био
тужан зато што је закопан или што про-
пада у живи песак – млад је, није основао
породицу, а још није стигао ни да се про-
писно отрује костима.

Твој осмех и очи

Славица Николчић, III-ид

ОН

Ово је само још један папир препун,
исписан, исцртан тобом, само још безброј
речи посвећених теби.

Склапам очи и видим те овде, ћутим
и ником не причам. Да, дани пролазе, ја
као постојим, ходам, живим, али нема
ме, овај космос ми није наклоњен вече-
рас... Ту сам, и даље са тобом, тамо где је
нестварно, где ја нисам била ја, ти ниси
био ти, били смо само два људска бића
заједно тражећи срећу. Једна срећа, где
једно другом дајемо све што треба, ти си
био и успех, и откуцај, комадић чоколаде,
био си све што недостаје. У сваком новом
дану, у свакој новој зори, буђењу, почетку
и у свакој ноћи, мраку, крају... Увек бис-
мо се проналазили тамо где смо знали да
нада последња умире, у твој и мом оку.

Нигде нема таквог места, били смо као
море, та једна чиста боја која прекрива све
недостатке дајући смисао земљи, чинећи
је безграничном, остављајући све остале
који су жељни рајске лепоте да гледају тај
призор, питајући се: „Шта има иза?“ Тада
ветар додирује моје лице, зракове сунца
осећам на својој кожи, видим светлост и
боју, твоју велику шаку, у којој моја изгле-
да тако мајушно, и схватам да тако то тре-
ба да буде; препуштам ти се, води ме, воли
ме, учи ме, твоја сам. И јесам, пустила сам
време да тече, не бројећи секунде, дожи-
вљавајући вечност са тобом. Осећала сам
се живом, осећала да напакон остављам
траг у овом свету беспућа.

Памтим твој осмех и очи, памтим
тебе и дане који су само са тобом обасјани

сунцем. Памтим те, јер ће наше сенке и
даље сијати негде у мраку, у тихој ноћи
када ћу бити способна да пустим љубав
да оде, и да без тебе овај живот може има-
ти боју.

ОНА

Та жена! Да, она тамо.

О боже, како волим да је гледам, да
посматрам њен лаган ход и начин на
који пролази кроз живот, онако невина и
горда.

Сваки пут кад њене очи сусретну моје
осетим пролеће и све мирисе које могу да
представе љубав, осетим Сунце и топло-
ту, осећам небо. Али и даље само стојим
овде, чврсто на Земљи, не чујем и не ви-
дим ништа око себе, само њу.

Живот нам даје и узима. И њу сам до-
био, дуго сам стајао испред ње, штитећи
је, потпуно ми се препустила, научио сам
сваки део њеног тела напамет, захтева-
ла је од мене обичне ствари, уживала је у
њима, понекад и немогуће. Био сам звер
кад је била у питању она, понекад бисмо
се и свађали, али били смо увек свесни да
би без овог: „МИ“ свет био претешко ме-
сто за живот. Она је била мој Бог коме се
молим, ваздух који дишем, утврђење где
сам се крио од сопствених недостатака.

Живот даје и узима. И узета је, од мог
додира, отета од мог времена, украдена,
од мојих речи и дела поражена, па могу
само да је гледам како пролази кроз жи-
вот, јача него што је била пре, молећи се у
себи да јој само заборавим име.

Бити човек...

Ђурђија Матић IV-г.

Да не знам да је свако време имало своје успоне и падове, сасвим сигурно бих рекла да је ипак ово време у коме ми живимо – најтеже до сад. Многи су се људи у прошлости сретали са неправдама свога времена, а највише су уметници били ти који су бележили незадовољство светом у ком живе. Људи као људи, сви мислимо да је нама најтеже. Дефинитивно је свако време имало своје изазове, на које је човечанство морало бити спремно у том тренутку. Тако да колико год ми били незадовољни дешавањима у овом 21. веку, сигурно је да смо сами себе довели догде и да смо као глобално село спремни и да се носимо с тим. Бар би тако требало да буде.

Тачно је да немамо ратове глобалних размера и да је наступила такозвана „родна равноправност“, али да ли је уопште тако? Капитализам је само обојио неравноправности у ружичасто, али су проблеми остали исти. Док читате ове редове, тамо негде на Блиском Истоку неко дете остаје без крова над главом. Нас се то наравно не тиче, није нам близак тај Блиски Исток. Хиљаде породица бежи из своје домовине не би ли нашли давно изгубљен мир. И тај рат почиње да нас се тиче тек када хоћемо да „заштитимо“ сопствену границу јер нам „не требају сви ти имигранти“.

Данас је модерно бити веган и борити се за права животиња, али имати разумевања и љубави за човека, посебно ако је тај човек тамније коже и другачије вере,

па то је већ мало теже. И немојте ме погрешно схватити, немамам ништа против ако неко жели да својим начином исхране заштити неко живо биће, али зашто нам никад није на првом месту борба за другог човека. За своју врсту? Човеку је најтеже да буде човек.

Не кажем да морамо по сваку цену да се бавимо имигрантима, али зашто се уопште не бавимо другим људима? Својим народом? Својим пројатељем? Колико пута смо причајући о себи заборавили да питамо другу особу како је?

И каквом систему вредности учимо данашњу омладину? Да треба игнорисати проблем другог човека јер „нас се не тиче то“? Наравно да не треба отићи у крајност и заборавити на себе бавећи се другим људима, али ако сви ставимо бављење другим људима на последње место – где ће завршити човечанство? Ко може спасити човека ако не други човек?

Следећи пут када кажете себи да је вама најтеже, уместо да сажалевате себе, разговарајте са још једним човеком који вероватно и сам мисли да му је најтеже. Покушајте да схватите да сваки човек на планети пролази кроз исте проблеме, да нисте једини. Када вам је „најтеже“ – бавите се другима, а тако ћете и себи помоћи. „Окренутост другом човеку је спасоносна“, каже моја професорка психологије. И јесте тако. Тако се човечанство лечи. И тако човек остаје човек.

Unknown

Катарина Ћирић, IV-т

Осећао сам се као Венеција која сваким даном губи себе све више и више и тоне све дубље и дубље. Нема повратка. Да ли ће га икада бити? Ако потонем, да ли ће зраци сунца стићи до мене? Плаши ме тама на дну мора. Постоји разлог, мора да постоји разлог зашто је тако тамно доле. Зашто ужасне морске рибе живе доле. Да ли су то некада били људи или изгубљене душе, као и ја?

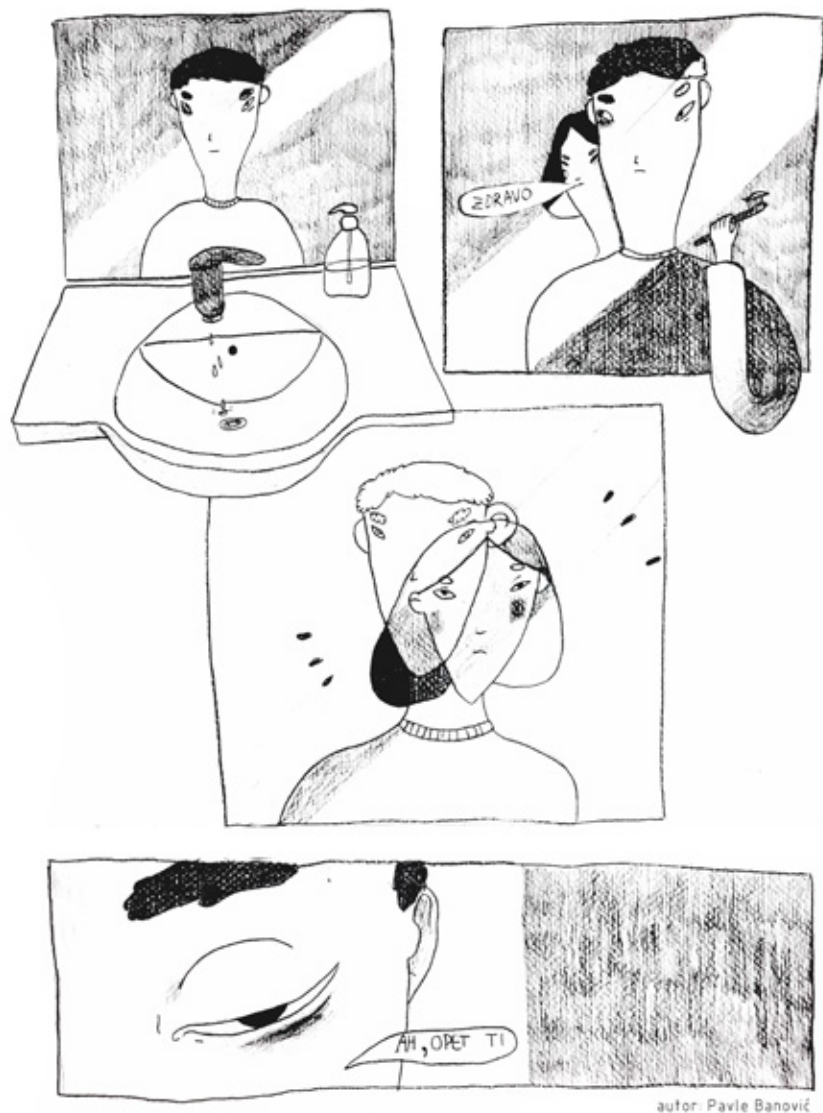
Рибе са лампом окаченом о главу, оне су обичне будале које јуре светлост, која је проузрокована њима. Да ли је то нека шала или порука?

Да ли и ми имамо светлост испред себе, која нас вуче да се крећемо? Да ли је тама увек тако тамна?

Павле Бановић IV-лт

OPET TI...

Павле Бановић IV-лт

Artist yet

Катарина Ћирић, IV-т

Клецала је између мојих колена и надвијала се над мојим леђима, покушавајући да ми уради тетоважу хемијском. Плавом хемијском. Нисам, у ствари, размишљао о томе које боје је хемијска или шта ми црта на леђима (мада смо обоје залуђени тетоважама већ дуже време), размишљао сам о томе како имам среће што је проклето паклен дан, а она је у дубоком тексас шортсу и црној мајици увученој у њега. Прелепа коса везана у реп.

Има предивне облине, боже, онакве кавкве само дечко може да машта.

Прелепа је. Изван свих граница те речи. Када боље размислим, та реч је превише обична, а она није имала ништа слично са том речју обична.

Полако стављам руку око њеног струка, никада ништа нисам покушао, одувек смо само пријатељи, а њено име је одувек посебно озвањало у мојим ушима. Погледала ме је крупним очима, осмехула се: „Не мораш да ме држиш, довољно сам спретна“. Ах, знам да си спретна, осмехујем се, нежним покретом руке привлачим њено лице. Љубим је, свесно, присутно, обожавајуће. Ово је најсрећнији дан у ком животу. Није ме одбила. Пољубац прелази у смех. Толико је дивна.

Идеје које су мењале графички дизајн

ПИКТОГРАМИ

Аутор текста:
Ђурђија Матић, IV-г

Први интернационални систем типографских и сликовних елемената намењених едукацији састављен је и представљен 30-их година прошлог века. **Isotype** (*The International System of Typographic Picture Education*) је у почетку осмишљен као алтернатива за текст и информације везане за догађаје, места као и разне ознаке... Пиктографски карактери су намењени „да створе наративни визуелни материјал избегавајући детаље који руше преношење поруке на прави начин.“ Први је са том идејом кренуо бечки економиста и директор музеја, Ото Нојрат. Он је веровао да идеја о **Isotype** систему који обухвата карактере, пиктограме и симболе може да повеже свет на глобалном нивоу. Нојратова „Бечка школа“ заснована је на скупу једноставних графичких елемената, углавном силуети, који су коришћени као пренос информације или упозорења. У почетку су се већински јављале силуете људи у различитим положајима, као и животиња или превозних средстава. Његова идеја се убрзо развила и у скупове сатиричних порука које су одређени уметници на овај начин слали публици, али првобитна идеја да се на једноставан начин пренесе порука гледаоцу – остала је иста.

Данас је моћ пиктограма вишеструко значајна јер не постоји место на планети где се не налази нека врста таквог препознатљивог симбола, а задатак дизајнерима је још тежи с обзиром да је све више елемената који су „већ виђени.“ Црно – бели симболи наизглед изведени са лакоћом и сведени на минимум настају кроз много размишљања и бројне скице, али је успешан симбол за једног графичког дизајнера непроцејив јер је често, за онај добар пиктограм, гледаоцу довољно једном да га види и никада више не заборави.

Заха Хадид

Аутор текста:
Сара Бузуровић, IV-а

Заха Хадид је крунисана краљица савремене архитектуре која је имала веома препознатљив стил. Она је без сумње најпознатија жена на свету у струци у којој доминирају мушкарци. Дипломирала је математику на Америчком универзитету у Бејруту, а потом наставила усавршавање у Лондону. За време студентских дана проведених у Лондону, британско – ирачка архитектица деконструктивиста Заха Хадид, била је заокупљена мењањем општих појмова нашег простора, не само у физичком, него и у културном смислу. Њени објекти се одликују динамичном формом, заобљеним облицима и кристализованим слојевима. Аутентичан стил се карактерише често као нова врста барока, осетљивији и живљи тип занимљиве архитектуре.

Има 36 објеката који се граде у двадесет једној земљи, а четири ће бити завршена ове године. Упркос прераној смрти, фирма коју је основала 1979. године

„Zaha Hadid Architects“ наставила је са радом на пројектима под слоганом „Zaha is in the DNA of Zaha Hadid Architects“. „Она наставља да нас инспирише из дана у дан и ми настављамо да радимо на ономе што нас је она научила, са радозналошћу, страшћу и одлучношћу“.

Највећи део њеног рада ослања се на концептуализам, а ово су само нека од реализованих дела:

Витра – ватрогасна станица у Немачкој, Розенталов центар савремене уметности у Синсинатију, Хонхајм – северни терминал и паркинг у Стразбуру, Беригзел – скијашка скакаоница у Инзбруку...

Пројектовала је и ентеријере. Један од најпознатијих је Зона за размишљање у Миленијумској палати у Лондону. Заха је побеђивала на многим међународним конкурсима, а многи објекти за које је добила награде никада нису изграђени. Прва је жена која је добила Прикерову награду за архитектуру.

Аутор текста:
Сара Бузуровић, IV-а

Уметност на точковима

Јавни возови у Француској доносе светски позната уметничка дела путницима. Унутрашњост возова је прекривена графичким радовима који су имитација импресионизма. Тако су у неким од возова

приказани архитектура и ентеријер Версајског дворца. Током путовања путници могу да упознају са делима као што су Јутарње сунце од Писароа, Плави локвањи од Монеа или витраж из музеја Орсеј.

МИТ О ГРАДИТЕЉУ је мултимедијална изложба реализована у Галерији КЦБ-а, СКЦ Обреновац и Народном музеју у Кикинди 2016/17.године

Пројекат се заснива на ре-артикулацији и оживљавању интимних тренутака Луке Поповића и њиховом корелацијом са историјским визуелним обрасцима, односно, читав пројекат је базиран на пронађеном дневнику Луке Поповића, писаном од марта 1941. до новембра 1942. године као и на његовим фотографијама (датираним у периоду 1952-1980)

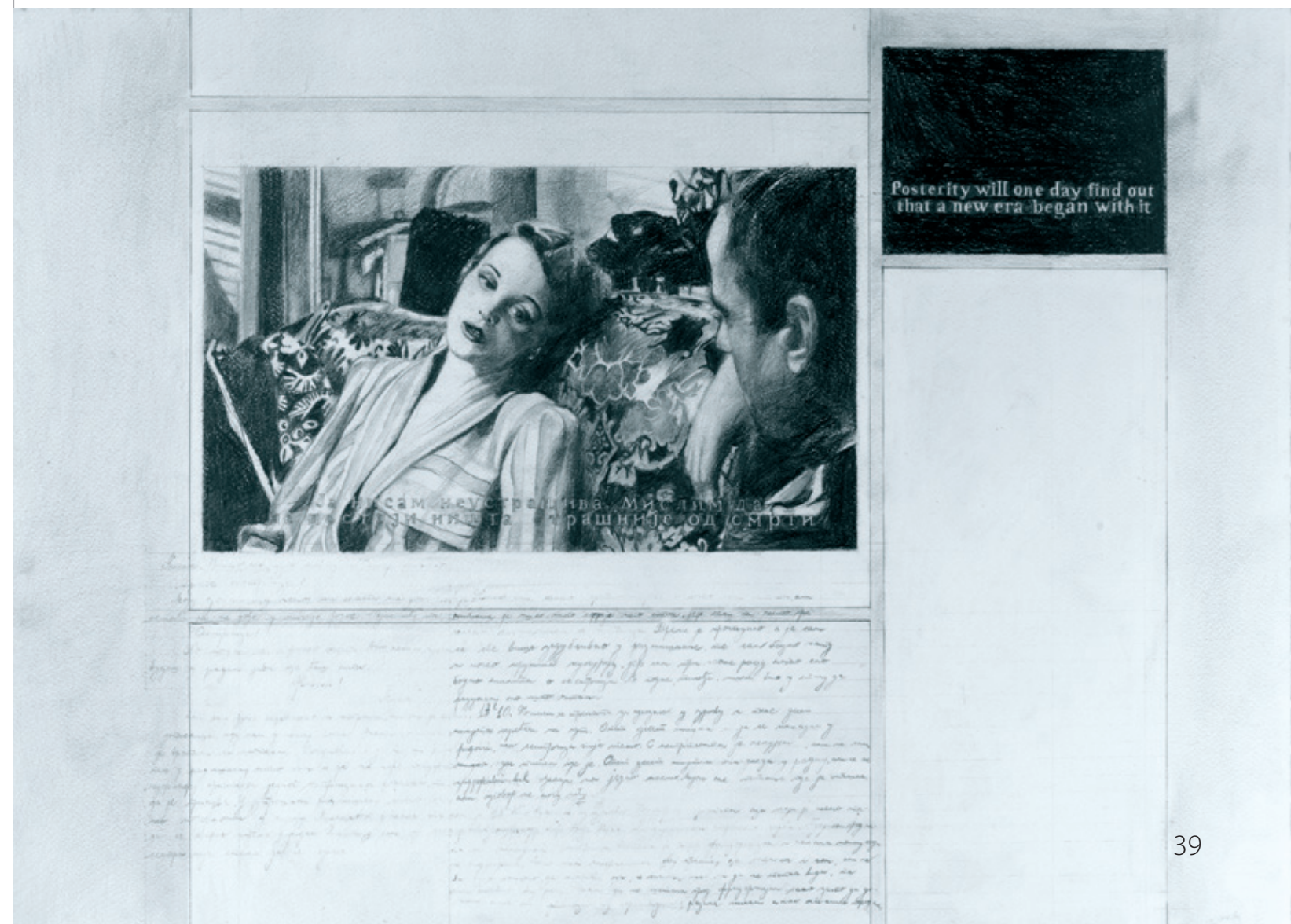
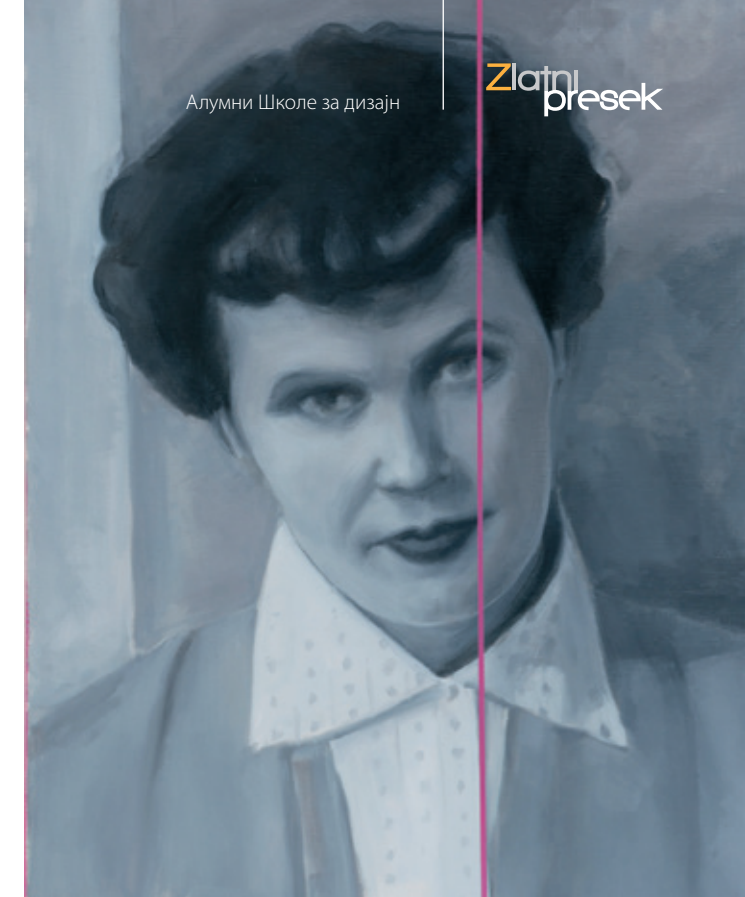
Лука Поповић је рођен у Кикинди 1926. године. Преминуо је 2006. године. По професији је био грађевински инжењер. Радио је на изградњи бројних и значајних грађевинских објеката, односно на инфраструктури на територији целе Југославије и шире. Његов рукопис и фотографије су сасвим случајно пронађени и спашени од уништења (ћубришта). Писањем и фотографисањем се бавио хобијем и из љубави” (цитат из Родослова породице Поповић). Никада није публиковао своје рукописе, нити је излагао фотографије, што значи да не постоје уметничке, теоријске, историјске, нити идеолошке премисе о његовом делу које је потпуно непознато јавности. Различитим медијима (литерарно и фотографијама) су приказани интимни садржаји у контексту два значајна историјска раздобља: почетак II светског рата и златно доба препорода и изградње социјалистичког система.

Радови у овом пројекту представљају уметничку интерпретацију, заправо, ре-продуковање одређених садржаја дневника и фотографија Луке Поповића, односно његове интимне перцепције кроз два животна раздобља (адолесцентски период и одрасло доба), у односу на два кључна историјска периода, значајна у у контексту друштвеног, националног и идеолошког идентитета.

Назив „МИТ О ГРАДИТЕЉУ” упућује на општи утисак читаве изложбе као визуелне целине, а циљ је да код публике створи утисак о Луки Поповићу као о историјски значајној, важној личности, налик на оне којима су уз име стајали епитети „велики” или „градитељ”.

Виртуелни део изложбе је осмишљен као база података, односно приступ дигитализованом фактографском материјалу, који би омогућио публици и стручној, научној јавности, да се упозна са аутентичним записима и фотографијама Луке Поповића, али и са процесима ре-артикулације изворног садржаја у уметнички производ.

У току изложбе реализовано је неколико вођења наших ученика и радионица о „виртуелној галерији” у којима су учествовали ученици II-т, II-г, III-ид, III-а и III-г, IV-лт и други. Једно вођење је реализовано у сарадњи са Кратер студијом и професорком вишемедијских уметности Маријом Попиводом.

„Путовање је као
љубав, највише
зашто што је сјајње
повећане свесности,
у коме смо љажљиви,
ошворени, конкретни
и сиремни да се
мењамо. Зашто се
права путовања,
као и праве
љубави никада не
завршавају.”

(Пико Ијер, британски писац, 1957)

Аутор текста:
Славица Николчић, III-ид

Аутор фотографија:
Матија Јевтић, III-ид

Путовање је као љубав...

Знате, свет је једно лепо место за живот. Упркос свим разарањима и убијањима, успе да се издигне из пепела и да остане само оно лепо, само слике, скулптуре, богати дворци, накит... Све бајковито, на неки начин невино, неповезано са жртвама и гомилом робова, неповезано са нашим добрим или лошим животом, убеди нас да мислимо да живот и јесте леп, да је време када су се носиле те лепе хаљине, дијаманти, време балова и раскоши било лепше, било можда наше, а не ово данас... Предајемо се том времену и илузијама у којима желимо да верујемо, предајемо се, јер нас чине срећним све те друге улице, страни језик, мирис друге хране, мирис историје и човечанства. Затварамо очи, желећи да задржимо тренутак, да га под трепавицама чувамо, јер је тај тренутак сада, сада и можда никада више.. Никада више овакви, млади, срећни, пуни живота, идеја и илузија о овом месту и животу који нас је довео овде...

Прага, Чешка република

Обишли смо прашки дворца на **Храдчанима**, по којем је део града, као и брдо, добио назив (храд-дворца). Налази се на левој страни Влтаве и саграђен је у деветом веку (870.године). Дуго сам стајала и само гледала, пођем, па станем, па се осврнем и опет станем... Били смо уморни, али и задовољни оним што смо видели и осетили. Прашки дворца је по Гинисовој књизи рекорда највећи на свету и садржи друге објекте, као што су готичка Црква Светог Вита (чија је изградња трајала чак пет векова, изграђена је на месту ротонде из десетог века и висока је 34 м), базилика и Манастир Светог Ђорђа, Росенберг палата, Златна улица (у којој је некада живео Франц Кафка у плавој окреченој кући број 22)...

У дворцу се налази неколико музеја, укључујући Националну галерију, колекцију бохемијске барокне уметности, изложбу посвећену чешкој историји и музеј играчака.

На Карловом мосту било је хладно и тмурно. Сам камен темељац за **Карлов мост** постављен 1357. године, ивице моста краси 16 лукова и реплике 30 статуа – статуа Св.Вита, Св.Лудгара, Св.Ѓирила и Методија, Св.Људмиле, Прашки турчин... Ово је једини пешачки мост у Прагу, препун је људи, туриста и незадовољних продаваца, а најпопуларнија је Статуа Св.Јана Непомука, који је по наредби краља Вацлава бачен са овог моста. Нисмо заборавили да ставимо руку на лик Јана Непомука, додирнули статуу, пожелели жељу и надамо се да ће се остварити...

Јеврејска четврт – главна атракција трга је Јеврејски музеј, драгоцен баштина садашње Чешке. Музеј је један од најбољих на свету са јединственом збирком јеврејске уметности, текстила и сребра, који подсећају на јеврејску историју. Улазница за музеј покрива посету старом јеврејском гробљу, свечаној дворани, старој-новој синагоги, Меисел синагоги, Пинкас синагоги, шпанској синагоги и Клаусен синагоги.

Дуго смо стајали и гледали **Астрономски часовник**, први пут смо видели нешто потпуно другачије. Водич нам је рекао да је познат као „Pražský orloj“, настао је 1410. године, а показује излазак сунца и месеца, дане, године, месеце и поједине главне планете. Састоји се из три дела – процесија апостола на врху, део који показује време и део са календаром. Костур, који мери време, представља Смрт и повлачи конце погребног звона једном руком, док другом примиче увеличавајуће стакло. Прозори изнад тог дела се отварају и појављују се Исус и дванаест апостола. Када се прозор на крају процесије затвори, петао који се налази изнад прозора кукуриче и лупа крилима, означавајући пун сат. Остале фигуре које су нам се веома допале су: Турчин који мрда главом, тврдица који заљубљено гледа у своју врећу са златом, као и сујетан, охол човек који посматра себе у огледалу.

Дрезден, Немачка

Немачка је строга земља, чиста и хладна, али и богата. Видели смо **оперу Земпер**, коју је 1841. године саградио архитекта Готфрид Земпер. Крајем 17. и почетком 18. века било је златно време Дрездена, за време владавине **Августа Силног**. Наш водич је много причао о њему као о човеку велике физичке снаге, због тога је добио надимак Силни (причало се да је голим рукама савијао коњске потковице). Како легенда каже, иза себе је оставио око 390 синова и кћери рођених из веза са многобројним љубавницама. Док је његова жена чувала једино признато дете у дворцу у Дрездену, он је путовао по Старом континенту и проводио се. Осим што је лично допринео порасту наталитета Саксоније и Пољске, Августус је до краја владавине 1733. године изградио један од најимпресивнијих градова у Немачкој, са палатама и црквама каквих до тада није било у том делу света, по узору на оне које је видео у Француској и Италији. Захваљујући њему, Дрезден је данас драгуљ барокне архитектуре.

Богородицина црква је прво била католичка, до доба реформације, када постаје протестантска. Изграђена је у 18. веку, а бомбардована током Другог светског рата. Обновљена је 1994. године.

Палата Цвингер никога није оставила равнодушним, а саграђена је у рококо стилу, архитекта је био Матеус Данијел Попелман, а наручио ју је Август Силни. Изградња палате је инспирисана Версајем Луја XIV. Данас је музеј који садржи галерију дела старих мајстора, колекцију порцелана и математичких инструмената. Ми путници гледали смо ова дела, која су настала много пре нашег рођења, која ће трајати и после наше смрти. Гледали смо, све нас је занимало, схватили смо да ми јесмо смртни, али да иза себе можемо оставити нешто што ће постати вечно.

Будимпешта, Мађарска

Јутро је било сунчано и свеже, поранили смо и отишли на **Трг Хероја**, који се налази у пештанском делу Будимпеште, у четврти Терезварос, архитекта је Албер Синкенданз. На централном делу је Миленијски споменик, саградња је почела 1896. године и састоји се од 36м високог коринтског стуба, на чијем се капителу налази кип крилатог арханђела Габријела. Испред њега је Споменик Хероја, празна гробница, а подигнут је у спомен непознатим палим борцима у устанку 1956. године. Иза Миленијског споменика се налазе две колоне, на крајевима обе се налазе четири алегоричке скулптуре, које с лева на десно представљају: рад и напредак, рат и мир у две насупротне кочије и част и славу.

Цитадела се налази на брду Гелерт и саграђена је 1851. године. Са врха Цитаделе пружа се диван поглед на Будимпешту, на Дунав и његових осам мостова. Лепа је зора одавде, пуна нежности и човека обузме нека милина кад посматра овај приказ.

Видели смо и **Будимски дворца** – комплекс палата мађарских краљева. Ту се налази **Матијасина црква**, која је првобитно изграђена у романтичном стилу, а у другој половини 14. века у готичком стилу. Матијасина фонтана приказује лов краља Матије.

Онда смо имали слободно време, осетили чар Будимпеште, њихове хране и мириса. Кренули смо са кесама, сувенирима, успоменама и задовољством. Седим до прозора и посматрам оно што остављам иза себе, размишљам – да нема свега овога, историја би била као мит, без свих ових споменика, дела и знаменитости.

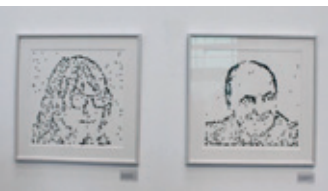
Посета „Ars Electronica“ институту за науку, уметност и нове медије у Линцу

У новембру смо ми матуранти имали прилику да се последњи пут заједно нађемо на путовању изван граница наше земље. Ово кратко матурско путовање, преко Будимпеште до Линца, оставило нам је више драгих успомена него што смо и сами очекивали. Велику заслугу за то има и посета Арс Електроника центру у једном од најзначајнијих градова Аустрије – Линцу.

Испрва сам мислила да ће то бити само још једна посета неком раскошном музеју попут оних које смо раније виђали у Мађарској и Аустрији, али сам већ првим кораком унутар те стаклене зграде схватила да грешим. Дочекали су нас насмејани кустоси са сјајним енглеским изговором и жељом да нас на најбољи начин упознају са својим институтом. „Не, ово дефинитивно није обичан музеј!“ Поделили смо се у неколико група и свако је кренуо на другу страну. Три спрата уз

степенице, и један доле – деловало је као да нећемо успети све да прегледамо за једно кратко поподне. Добили смо упутства где се шта налази да бисмо након главног вођења могли да погледамо оно што нисмо (ако нас интересује). А сигурно да је за сваког било нешто интересно. Први пут да на једном месту видим толико различитих медија – од светлосних инсталација, 3D штампача, необичних анимација, па све до камере која од нашег лица спаја портрет сачињен од ситних „дигиталних мушица“... Фасцинантно је што је све у поставци интерактивно, што значи да скоро ништа није имало функцију док се неко од нас не би појавио и подигао затварач неке стаклене флаше која одједном почиње да свира; или бисмо погледали у две светлосне шипке које наизглед нису ништа посебно док не кренемо да смењујемо поглед са једне на другу – тада настаје магија и испред нас се појављује слика великог ока... Дефинитивно је најбољи део посете Арс Електроника центру било тридесетоминутно предавање у „deer space“ просторији. На улазу смо сви добили 3D наочаре и објашњење да то није обичан биоскоп и да слободно можемо да се крећемо по пројекцији која није само била на великом платну испред нас већ и испод наших ногу. 3D филм је постао још два пута тродимензионалнији, а величина целог простора оставила нас је без даха. Наједном смо се нашли у подземном тунелу, а онда у вртлогу црно-белих облика преко којих смо сели – и то није био крај. Госпођа која нас је водила кроз предавање сада је говорила о научним достигнућима по питању поимања свемира и његових димензија док смо ми седели на ватреној лопти званој Сунце. Онда смо на планети Земљи прелазили из дана у ноћ и удаљавали се из наше галаксије све даље и даље док се нама позната сазвежђа нису скупила у један мајушан низ. „Колико смо мали!“ Мисао која није могла да ме не прати када сам излазила из овог невероватног биоскопа који вероватно нигде више нећу моћи да сретнем. Нисам веровала да наука може толико да буде занимљива и заправо повезана са уметношћу.

Ако се икада нађете у овом мирном граду на северу Аустрије, обавезно посетите Арс Електронику – нећете се покајати!

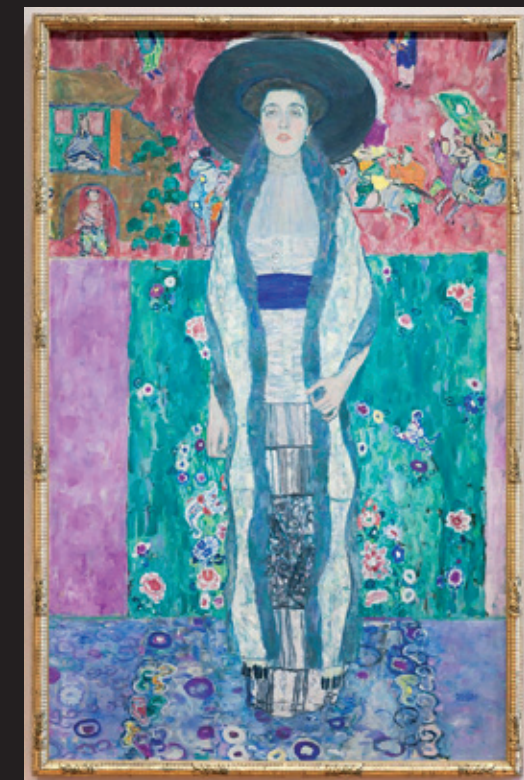
Музеј МОМА

Аутор текста:
Катарина Ђирић, IV-г

Нисам могла да верујем. То се стварно дешава? Корачам пространим ходником величанственог музеја МОМА. Замишљам како пратим стопе велике Марине Абрамовић. Одмах на првом спрату препознајем смеле потезе Полока. Пролазим из собе у собу. Свуда око мене шаренило боја. Пратим потезе, учим, Клиттове јаке боје урезају ми се у мозак. Наилазим на Ван Гогову „Звездану ноћ“. Потези јасни као висока нота на виолини. На тренутак нестајем. Улазим у слику и уживо пратим ход звезда око месеца. Прелепо.

Настављам. Трчим по Клиттовој пространој ливади. Испујам генијалност из флашице сока од јабуке. Следећа соба. Пикасове скулптуре. Осећам нежност његових покрета. Помало неразумљиво. Прихватим све. Пажљиво пратим промене правца. Покушавам да га замислим како концентрисано ради и ужива, извија се и спретним покретима руке добро зна шта ради.

Због тога волим уметност. Она ме наводи на размишљање. Увек ме вуче да о њој размишљам и увек осетим нешто. Покушам да схватим шта је уметник хтео да покаже, дочара. Даје ми инспирацију. Волела бих да једног дана и моје дело буде нечија инспирација.

Ђурђија (пре)поручује: Изабери библиотеку!

Вилијем Пол Јанг „Колиба“

У једноставним реченицама овог савременог писца добила сам одговоре на нека од најтежих питања које постављамо себи кроз живот.

Главни јунак Мекензи не може да се помири са нестанком своје шестогодишње ћеркице Миси која је највероватније свирепо убијена. Има ли за то оправдања и како човек да пронађе мир после такве несреће? „Ако Бог постоји зашто је толико патње у свету?“

Једног обичног зимског дана он добија позив да дође у колибу где су пре тачно 4 године пронађени последњи трагови о Миси. Потпис на позиву асоцира на самог Бога. О чему се ту ради? Мекензјев пут у Колибу доноси невероватне одговоре...

Пишчево контроверзно поимање Бога поделило је критику, али никога није оставило равнодушним. Ова прича ће ускоро добити место и на биоскопским репертоарима, а ја вам искрено саветујем да на време створите сопствену „екранизацију“ између страница ове књиге. Сигурно нећете зажалити!

Херман Хесе „Степски вук“

Хесе је свакако неко ко не може да разочара. Моја жеља да читам још његовог штива после сваке прочитане књиге то и потврђује. До сада није разочарао. Ипак је то чувени Нобеловац.

По татиној препоруци „Степски вук“ је одавно био на мојој обавезно прочитати листи и када је коначно и та књига дошла на ред, било је то баш у прави час. Свуда ћете чути да је његова литература значајна за младе људе; придружујем се и дајем акценат на значајна. Ако спадате у оне несхваћене који се осећају као да би се у сваком времену уклопили осим у оном у ком живе – онда је ово књига за вас. Ако се осећате као да сте саткани од супротности и имате само једну особу која разуме – ово је књига за вас; овде ћете пронаћи још неког ко разуме, Харија Халера – Степског вука. Ако нисте ништа од наведеног, не могу да вам обећам да ћете разумети. Заправо, ни у једном случају не могу да вам обећам да ћете разумети, али можете да покушате, а квалитет вам је загарантован. Један је Хесе.

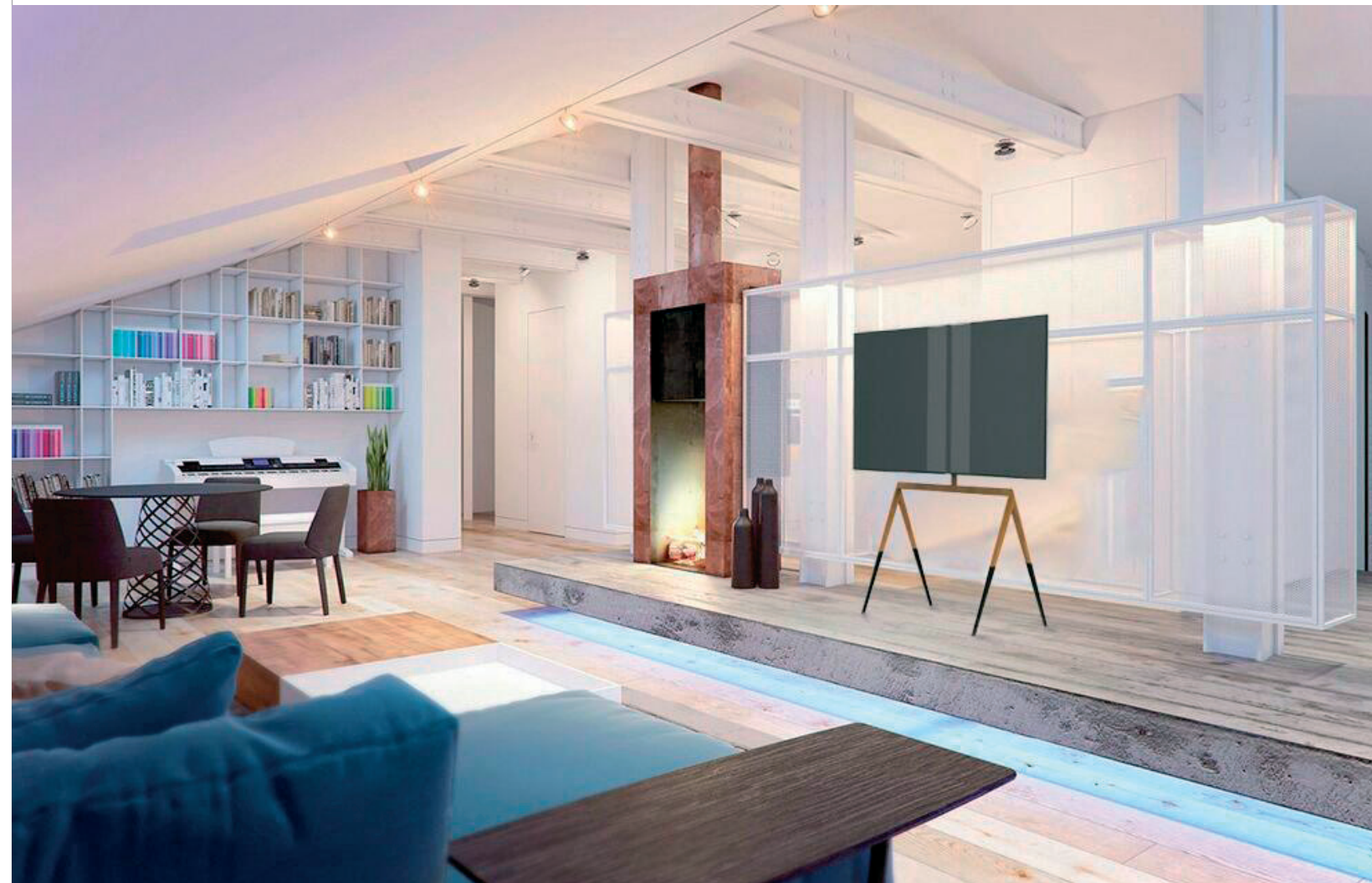

Харпер Ли „Убити птицу ругалицу“

Једноставним језиком у овом роману обухваћена је озбиљна тематика везана за расну нетрпељивост и класне предрасуде на америчком тлу 30-их година прошлог века. Ову књигу не можете да прерастете и превазиђете колико год се чинила дечијом јер је писана из перспективе шестогодишње Скаут Финч. Њен отац, праведни Атикус, по занимању адвокат, заступа невиног човека који је због своје тамније коже био већ осуђен. Да ли ће то бити први пут да је у суђењу белца са црнцием пресуда донешена у корист тамнопутог човека? И да ли је Атикус једини који у том граду њега сматра човеком? Зар људи не би требало да пазе једни на друге? Препустите се невероватној причи Харпер Ли и сазнајте. Ово је једна од оних књига које оставе посебан осећај у човеку и дуго након читања. Овакве књиге се никад не заборављају.

На међународном конкурс компаније *Samsung* и Портала *Dezeen* у јулу 2017. године за дизајн сталка за нови QLED телевизор рад Петра Ћосића, матуранта Одсека за индустријски дизајн и ентеријер одабран је и награђен као један од 15 најбољих радова у конкуренцији 1200 радова из 83 земље.

TEN SHOP

